

den Maade, hvorpaa man har behandlet en Lov, som snart kommer til Forhandling her, nemlig Marine-loven, om hvilken jo Betænkningen foreligger. Dengang Vædringsforslagene til Marine-loven bleve sendte til Hs. Excellence Marine-ministeren, var Afstanden mellem Lovforslaget og Venstres Forslag finantzielt taget forholdsvis akkurat ligesaa stor, som Afstanden er mellem Venstres Forslag, og det nu foreliggende Lovforslag, og dog lykkedes det at komme til Forstaaelse. Det er ikke faldet mig ind, at det skulde være af særlig Belvilie mod Marinien, at man er kommen til det Resultat, og af særlig Uvilie mod Hæren, at man ikke er kommen til Forstaaelse her, og netop derfor haaber og ønsker jeg, at en Forstaaelse ogsaa her skulde blive mulig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds udtalte ganske vist, at den væsentligste Grund til de Vædringsforslag, der ere stillede fra hans Side, ikke saa meget var hentet fra den militære Side af Sagen som fra den finantzielle. Nu kan jeg vel forstaa den Betragtning, der fra en anden Side er kommen frem, at det, som det gjælder om, er at indskrænke Bevillingerne til Hæren; men jeg forstaaer ikke, at de Herrer da ikke gaar en ganske anden Vej. Ville de indskrænke Bevillingerne, da maa de ind paa ganske andre Principer end de, hvorpaa Hærens Loven hviler, men de kunne ikke holde paa Principerne fra 1867 og indskrænke Bevillingerne uden Skade for Hæren og Forsvaret. De maa da bort fra den almindelige Bærnepligt, de maa ind paa at fastsætte et aarligt Kontingent, der skal indkaldes, paa en forandret Uddannelse, og meget mere. Det er Maaden. Men som sagt, de kunne ikke fastholde Principerne fra 1867; thi ville de fastholde disse og indskrænke Bevillingerne, hvad naaer de da: en mindre god Uddannelse af Mandsskabet, svagere Kabrer og derigjennem en daarligere Føring; men hvad der spares paa Uddannelsen i Fred, kommer man til at betale med Blod, naar det kommer til Krig, og Erfaringen har overalt desuden vist, at, hvad man ad denne Vej kan spare i en længere Fredsperiode, gaar ikke alene meget hurtigt med, naar Krigen kommer, men der gaar meget Mere til. Lad os erindre, at Krigen 1864 kostede os 60 Millioner. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at det, hvorom det nu gjaldt, var at søge at komme til en Overenskomst og i alt Fald at søge at komme hinanden saa nær som mulig. Jeg gjør mig Haab om, at det ærede Medlem vil bidrage sit dertil, men jeg maa tilstaa, at den Maade at nærme sig paa, at man tager saa stor Afstand som mulig, saaledes som det ærede Medlem hidtil har gjort, ikke er nogen rigtig Tilnærmelse. Da det ærede Medlem imidlertid har sagt, at han ikke har talt sit sidste Ord, vil jeg haabe, at vi endnu kunne komme til en Tilnærmelse; men

jeg vil da haabe, at dette vil ske mellem Sagens 2den og 3die Behandling. Thi jeg er fuldstændig enig med den sidste ærede Tale i, at, hvad der fra alle Sider maa ønskes for Folkethingets Vedkommende, er, at der kan blive sendt en Hærslov til Landstinget, som er et Udtryk for, hvad vi ønske, og er haaren frem af Kroen paa, at den Hær, som derved skabes, er en Hær, der kan værne om Fædrelandet, naar Faren kommer.

Krigsministeren (Rauffmann): Da jeg ser, at Riden allerede er saa langt fremrykket, skal jeg søge at fatte mig saa kort som muligt, og heldigvis vil jeg ogsaa kunne fatte mig i Korthed, thi jeg agter ikke at indlade mig paa at omtale Forsvarsplanen, saa meget mindre, som det forekommer mig, at det er en frugtesløs Bestræbelse at ville overbevise de Medlemmer, der ikke ville lade sig overbevise. Jeg har først og fremmest at bringe en Tale til den ærede Ordfører, fordi han med saa overbevisende Kraft og saa megen Barme og Klarhed har indbegaaet det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Deleborg). Han gjorde det allerede ved Sagens 1ste Behandling, og man skulde have troet, at han da havde bragt dette Medlem fuldstændig til Lausshed; men ganske det Samme, som dengang er kommet frem fra denne Side, har man nu fra samme Side usforlybent fremsat paany. Jeg skal da vel vogte mig for at lade mig forelede til at udtale mig nærmere om dette. Jeg vilde da kun gaa det nævnte Medlems Vrinde, som dog unegtelig er at bortlede Opmærksomheden fra den Sag, der foreligger, ved steds at komme tilbage til Forsvarsplanen, hvilken han omtalte, som om det var en Lov om Befæstning, der forelaa. En saadan Lov er der jo imidlertid her slet ikke Tale om, og Forsvarsplanen er jo kun givet for at motivere Hærens Størrelse og Sammensætning og ikke af nogen anden Grund. Der er altsaa ikke Tale om, at der deraf, at man anerkjender Forsvarsplanens Rigtighed, nødvendig skulde følge, at vi strax skulde begynde at bygge Fæstninger eller endog blot befæstede Stillinger. — Jeg har om de foreliggende 7 Paragrafer ikke Meget at sige. Dog vil jeg gjøre nogle Bemærkninger til, hvad den ærede Ordfører udtalte om Sundheds-tropperne, der altsaa ere udfiskte fra Lægekorpset eller Sundhedskorpset, som det kaldes i Lovforslaget. Han bemærkede, at Udvalget fandt, at de Officerer, der fik Ansættelse ved Sundhedstropperne, ikke godt kunne staa under Stabslægen. Jeg indser nu ikke, hvad der skulde være til Hinder derfor. Disse Officerer blive jo kun administrerende Officerer i alt Væsentligt; Dvælserne finde Sted under Lagerne, som under Føgingen søve Kommandoen og skulle afgjøre, hvorledes Tropperne skulle anvendes. Intet er da naturligare, end at Sundhedstropperne komme til